

lovgivningen. Jeg følte mig overbevist om, at jeg handlede i nøjeste Kontakt med de økonomiske Forhold, som den Gang fandtes, naar jeg ikke gik med til Nævnets Flertalsindstilling.

Men den højtærede Minister ved særdeles godt, at han har handlet stik imod de økonomiske Interesser og de finansielle Forhold, som for Tiden er til Stede, og derfor er det jo ogsaa, at den højtærede Minister møder med et Forslag om at ændre Refusionsreglerne, saaledes at Kommunerne indenfor den Periode, for hvilken Forhøjelsen i Henhold til Cirkulæret af 14. September er gældende, skal have refunderet de $\frac{3}{4}$ af deres Udlæg i Stedet for de $\frac{2}{3}$. Den højtærede Minister er paa det rene med, hvilken Stemning hans egenmægtige Forhøjelse af den fortsatte Hjælp vil foranledige ude omkring i Landets Kommuner, denne Stemning nærer den højtærede Minister nogen Betænkelighed ved at møde, og han kommer da med et Forslag som det her foreliggende, som har til Formaal, at Ministeren nu kan sige til Kommunerne: Ja, vel har jeg handlet saaledes, men jeg har derigennem ikke øget de Byrder, der hviler paa jer. Men det, Ministeren samtidig har gjort, er blot at flytte de Byrder, som Kommunerne i Henhold til den gældende Lov skulde bære som Følge af Ministerens Handling, fra Kommunerne over til Staten som et første Skridt maaske henimod dette, at Byrderne som Konsekvens af Arbejdsløshedslovgivningen kommer til at hvile paa Staten og Arbejdsgiverne og ikke paa de Kommuner, hvis Ledelser jo dog har en saa betydelig Indflydelse paa selve Administrationen af den fortsatte Hjælp.

Denne Sag er i Virkeligheden egnet til at vække ikke ringe Betænkelighed. Den højtærede Minister havde den gældende Lov at basere hele den Foranstaltning, som Cirkulæret af 14. September 1926 indeholdt, paa, han maatte vide, at Konsekvensen deraf, idet han handlede, blev en Byrdeforøgelse for Kommunerne paa 1 Mill. Kr., men den højtærede Minister maa have fundet, at denne Forøgelse af Byrden for Kommunerne ikke vejede til i Sammenligning med hans Ønske, som naturligvis var stærkt underbygget af den Resolution, han nylig havde faaet tilstillet fra Fællesorganisationen af Fagforeninger her i Byen. Han maa have fundet, at dette Krav om at øge Understøttelserne havde ganske anderledes Vægt end Hensynet til Kommunernes Finanser, og dette, at han nu bagefter er kommet i Tanker om, at disse sidste maa aflastes, kan paa ingen Maade

forpligte mit Parti eller Rigsdagen som Helhed til at være den højtærede Minister følgagtig. Dette Spørgsmaal maa naturligvis nøjere undersøges, man maa se fuldt ud at blive klar over, hvilken Byrdeforøgelse Ministerens Optræden vil foranledige, og derefter tage endelig Stilling til Sagen.

Men jeg kan forsikre den højtærede Minister om, at vi i mit Parti paa ingen Maade har nogen som helst Sympati for de Bestræbelser, som Ministeren har udfoldet paa dette Omraade, og som han nu fortsætter gennem Forslag om den ændrede Refusionsregel, baade fordi det i høj Grad kommer til yderligere at komplicere Administrationen af denne Lovgivning, og fordi det jo tilsigter at aflaste den højtærede Minister for et Ansvar, som han virkelig maa bære, da han handlede paa Grundlag af den bestaaende Lov. Vi har den Opfattelse, at man i langt højere Grad burde have sin Opmærksomhed henvendt paa at fjerne fra Arbejdsløshedslovgivningen visse Udgiftsposter, som til syvende og sidst er Udtryk for, at denne Lovgivning blev gennemført i en Inflationsperiode, paa en Tid, da vi havde en forholdsvis lav Krone. Efter min Formening maa Arbejdsløshedslovgivningen i den kommende Tid formes under Hensyn til, at vi har genvundet den fuldvægtige Krone, og under Hensyn til de Vanskeligheder, som Befolkningen har ved at udrede Skatter og Afgifter, ved at bære offentlige Byrder. Efter at Indkomsten i Kroner saa stærkt er aftaget, er det nødvendigt, at man virkelig ogsaa stemmer Kravene med Hensyn til den offentlige Byrde i væsentlig Grad ned, ogsaa hvad Arbejdsløshedslovgivningen angaar.

Her maa jeg da have Lov til overfor den højtærede Minister at pege paa Tillægshjælpen. Tillægshjælpen blev udtrykkeligt føjet ind i Loven af 20. December 1921 som en Særydelse som en Konsekvens af det Pristal, vi den Gang havde, og af den forholdsvis lave Kronekurs. Nu ligger disse Forhold paa en anden Maade, og det er derfor den højtærede Ministers Pligt ogsaa under Hensyn til den gældende Lovs Historie, under Hensyn til de Forhandlinger, der knyttede sig til dens Gennemførelse, at tage dette Spørgsmaal op til Overvejelse. Det vilde ganske vist blive en Bevægelse i en anden Retning end den, den højtærede Minister hidtil har gaaet, en Bevægelse, som fører hen til det Maal, som vi i al Almindelighed maa sætte os med Hensyn til Statens Udgifter, medens den højtærede Minister altsaa hidtil har bevæget sig i den modsatte Retning.